



ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστὴν καὶ δευτέρου ἀριθμοῦντας χρόνον
 ὅστην κλεινὴν εἰδεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνηλεκόσα καὶ χίλις κί' ἑπτά,
 εὐτυχίας παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἔμε.

Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τὸ φ ρ ὄ γ κ α εἴ ν α ι μ ὄ ν ο.

Γιὰ τὰ ξένα ὄμως μέρη—ὁ ε κ α φ ρ ὄ γ κ α εἴ ν α ι μ ὄ ν ο.

Ἐπτὰ καὶ δέκα μῆνες Φλεβάρη
 κί' ἀκούω φλόγγου τοῦ γκαμηλιάρη.

Ἐβδομήντα κί' ἑνὰ κί' ἑνηλεκόσα,
 μακαράδων τροχίζεταί γλώσσα.

Ἀπόκριμα μετὰ πάχην καὶ Μαραθωνομάχου.

Φ.—Δὲν εἶδες, Περικλέτο μου, τοὺς Μαραθωνομάχους
 καὶ ροβολοῦν ἀπὸ ἤγῃα καὶ νὰ σαλεύουν βράχους;

Π.—Δὲν εἶδ' αὐτοὺς τοὺς μαχητὰς
 τοὺς μακαριωτάτους,
 ποὺ τοὺς δοξάζουν κατ' αὐτὰς
 οἱ βουλευταὶ τοῦ κράτους,
 κί' ὁ Παπαμιχαὴλόπουλος μετὰ μακροῦς αἰῶνας
 μὲς ἔφερε στὴν μνήμην μας τοὺς πάλαι Μαραθῶνας.

Φ.—Δὲν εἶδες σὺ τοὺς μαχητὰς μετὰ ῥώμην ἐξαισίαν,
 αὐτοὺς, ποὺ κατετρόπωσαν τὴν βάρβαρον Ἀσίαν,
 αὐτοὺς, ὅπου βροντόφωνοι τοὺς ἔβαλαν Αἰσχύλοιοι,
 καὶ τώρα τοὺς ἀνέφεραν τῶν βουλευτῶν τὰ χεῖλη;

Π.—Ἄμμ' εἶδες σὺ, σαράβαλο,
 τὸν κύριο Καρνάβαλο,
 καὶ πίσω μαγκιρὶκ
 νὰ κἀν φασοκίρι;

Φ.—Δὲν εἶδες σὺ, μαμμόβροπτε τῆς γῆς τῆς φασοκίρας,
 τῶν μαχητῶν τὰ δόρατα, τὰς περιφεραικίας;

Π.—Δὲν εἶδες κλέψ' ἤλιετὰ
 ὅσῃς δόξης τὸ κοκκίαι;
 Δὲν εἶδα τίποτ' ἀπ' αὐτὰ,
 μόνο τὸ γαϊτανάκι.

Φ.—Πῶς δὲν ἀντίκρισες αὐτοὺς
 τοὺς μαχητὰς τοὺς τορνευτοὺς,
 ὅπου προβάκουν ροδαλοὶ
 μετὰ μάγουλα σὺν μῆλα;

Π.—Δὲν εἶδα τέτοιους, Φασουλιῆ,
 μονάχα τὴν γκαμηλίαν.

Φ.—Δὲν εἶδες σὺ βελῶν βροχῶν;
 δὲν ἔκουσες τὴν ἰαχὴν
 τῆς Νίκης τῆς Ἑλλάδος
 ὅστην πόλιν τῆς Παλλάδος;

Π.—Ἐγὼ μόνο, βρὲ σαλιάρη,
 ἔκουσα τὸν γκαμηλιάρη
 νὰ βαρρῆ τὸ τουμπέλεϊ καὶ τραχηλὸς νὰ τραγουδῆ
 κί' ἡ γκαμηλίαν νὰ πῶθῃ.

Φ.—Ἄμμ' δὲν ἔκουσες τὸν κρότον
 τῶν ἀσπίδων, ταπεινῆ;

Π.—Ἄκουσα τῶν Πιερώτων
 τὰ κουδούγια, κουνεῖν.

Φ.—Ἄμμ' δὲν ἔκουσες καθόλου, παμφιλιτάτη κεφαλή,
 κανενὸς Αἰσχύλου τόνο;

Π.—Ἄκουσα, βρὲ Φασουλιῆ,
 τὸν Θεοδοσίου μόνο.

Φ.—Δὲν ἐκύνταξες νεκράς, Περικλέτο πατριώτη,
 στρατιὰς θεοσυγεῖς;

Π.—Εἶδα τῆς Ἀποιρητῆς τὴν Βασίλισσαν τὴν πρώτην
 μετὰ τὸ κάρρο κατὰ γῆς.

Φ.—Μαχητῶν βροντοῦν ἀσπίδες
 κί' ἀντηχοῦν οἱ γύρω κάμπου...
 Τὴν Ἀκρόπολιν δὲ εἶδες,
 βρὲ ζωντόβολο, νὰ κἀμπη
 μ' ἕνα φῶς Ἀπτερόου Νίκης,
 μ' ἕνα φῶς λευκῶν μαμάρων,
 ποὺ τὸ ἔλεπει μετὰ φρίκης
 ἕνας συρρετὸς βαρβάρων;

Π.—Μήτε κανενὸς ἀσπίδα,
 μήτε φῶς τοιοῦτον εἶδα
 ὅστην Ἀκρόπολιν ἤγῃα.

Δὸς παλῆτατος ἐλέτω μόνον
 μετὰ τὸ ντέφι, παμφορόν,
 νὰ γυρεύουσε ψιλὰ.

Φ.—Εἶδες οὐρανοὶ ν' ἀνοίγουν καὶ Παράδεισοι, βρὲ βῆσι;
 Π.—Εἶδα ἑτόμως νὰ θγαίνουν καὶ ν' ἀνοίγῃ τὸ Τριῶδι.



Φ. — Ἄμ' δὲν εἶδες, Περικλέτο, καὶ τὸν πάλαι Μιλτιάδη;
 Π. — Εἶδα τοῦ Φθιατρίου τὸν χορὸν προχθὲς τὸ βράδυ.

Ὅμοι, φίλοι Φασουλῆ,
 ποῦχαι μᾶλλον πολλῇ
 καὶ πολὺτερον μισαλῶ,
 δὲν μοῦ λῆς περικλήω

ἰστοὺς καιροὺς ἐκείνους τότε τῶν ἀριστερῶν προγόνων
 ἴπαθαιναν καθὼς καὶ τώρα φυματίωσιν πνευμόνων;

Φ. — Μὰ καὶ σὺ μὲ τῆς πολλὰς;
 τῆς σοφίας δὲν μοῦ λῆς
 ἂν κί' οἱ Μακρῶνομάχοι
 ἴπαθαιναν ποτὲ συνάχῃ,
 σὴν καὶ τοῦτο, Περικλέτο,
 σοῦσπασε τῆς μύταις φέτο;

Π. — Ἄρχισε τὸν Ἰπποκράτη
 τὸν παλῶν νὰ μελετῆς,
 καὶ γιὰ τοῦτο, βρὲ σακάτη,
 τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ῥωτῆς.

Φ. — Χιλιάδες χρόνια ἴπρασαν,
 πολλοὶ πλανήταις ἴγρασαν
 καὶ νέαις ἔγρηκαν γρίπαις.

Κί' ἄλλαις ἀρρώστειαις φύτρωσαν,
 ὅπου πολλοὺς ἐλύτρωσαν
 ἀπ' τοῦ ντουμπῆ τῆς λύπαις.

Πληθὺς παρῆλθ' ἵνιαυτῶν,
 εὐρέθη καὶ τὸ φθόριον,
 κί' ἐκ τῶν ἀρχαίων μαχητῶν
 δὲν μένει σκόνης μῦριον,
 κί' ὁ Παπαμιχαλόπουλος τοὺς ἐνθυμῆθαι τώρα
 κί' Ἕλληνας στῆθι γύρω μας κτυποῦν θαρακοφόρα.

Τὶ μήνυμα χαρμόσων
 ἴστην πλάσιν τῶν θατράχων!...
 θὰ κάνωμε μνημόσων
 τῶν Μακρῶνομάχων.

Εἰς ἡμέρας συμφορᾶς
 εὐαγγέλια χαρᾶς,
 κί' ὀλοένα μνημοεῦμα μὲ συναγαμῆνη μύτη
 τὸν παλῶν τὸν Μιλτιάδη, τὸν τραπὸν τὸν μακαρίτη.

Εἰς ἡμέρας Κορινθῶλων,
 Περικλέτο ἐδελυρῆ,
 τῶν τροπαίων τῶν μεγάλων
 ἀνεκμνήσαις ἱεραὶ.

Δὲν εἰςεῦρεις πόσον χαίρω,
 μὰ πῶς ἤθελα νὰ ξέρω
 ἂν κί' οἱ Μακρῶνομάχοι
 ἴπαθαιναν ποτὲ συνάχῃ.

Ἔλα θέαμα νὰ ὄρῃ,
 Περικλῆ ντεληφροσέτη,
 Ἄρλεκτινὸς ἀνιδῆς,
 ἴμπρὸς τὸν Μιλτιάδη ἀτέκῃ,
 κί' ἀντιχεὶ περιφραδῆς
 φθόγγος ἱερᾶς φθῆς
 καὶ γκαμῆλας τουμπελέκι.

Τοῦ κοτίωνο τὸ κλαδί
 κοινὸν κτήμα, κοινὴ χάρις,
 καὶ μὴ Ἀισχυλῶς τραγουδεῖ
 μεθυσμένος γκαμῆλας.

Κλάδους δρέψετε κοτίωνο,
 ἴπε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
 νὰ λυτρώσεται τὴν μάννα...
 χόρεψε, κυρὰ ντραντάνα.

Τρέψετε κατὰ θαρβάρων,
 ἤλθε κατ' αὐτὰς κί' ἡ Νίκη,
 κί' ἔς ὄνοσμεν ἐκ τῶν κάρρων
 φετεινὸ μασκαρολάθῃ.

Βάρδα ἴμπρὸς καθῆς νὰ δράσθαι
 ἀτρομῆτος καὶ γενναίως
 γιὰ τοὺς Κρούουσι καὶ τοὺς Βλάχους.

Βάρδα ἴμπρὸς γιὰ νὰ περάσθαι
 κί' ὁ Καραβάλος ὁ νέος
 μὲ τοὺς Μακρῶνομάχους.

Τὶ μνημόσωνο μεγάλο,
 ποῦ τὸν σβῆρο μου θὰ θγάλω,
 κί' ὁ Κορριάτης λέγει τάδε,
 Περικλέτο μου σκαρτάδε:

Ἦθελα νὰ δώσω μούντζις ἴστην φαρσοπολιτικῇ
 καὶ ἴστην Κέρκυρα νὰ πάω καὶ μακρύτερ' ἀπ' ἐκεῖ,
 ἀλλὰ πρῶτα περιμένω τὸ μνημόσωνο νὰ γίγη
 γιὰ τοὺς Μακρῶνομάχους,
 καὶ κατόπιν ὁ Κορριάτης μὰ γιὰ πάντα σὰς ἀφίνει
 μέσα ἴστη Βουλῇ μονάχους.

Πρῶτα κόλλυβα θὰ κάνω, πρῶτ' ἀγάματα θὰ στήσω
 ἴστον ἀρχαῖο Μιλτιάδη,
 κί' ἔπειτα θὰ παραιτήσω
 τὴν Βουλῇ καὶ τὸ κοπάδι.

Εἶναι μέγα μὲ τὴν αἴγλην τοῦ Κουβέρου ν' ἀνταυγάξῃς
 καὶ νὰ σεῖσαι λιγερά,
 πλὴν σὲ κάνωμε μὲ τῆς πίκραις ἐξανθήματα καὶ βγάξῃς
 λῆς καὶ νάχῃς ἱλαρά.

Τὶ μεγάλο πανηγύρι,
 Περικλέτο κακομοίρη,
 λέτε, στόματα στομύλα,
 χόρεψε, κυρὰ γκαμῆλα,
 χόρεψε, κυρὰ Σουσοῦ,
 κί' ὄλοι σκούζουν ὕπερ σοῦ.

Φοῦριον τοῦ Καραβάλου, τοῦ δεσπότη τοῦ μεγάλου.

Π. — Ἦλθε πάλιν ἀπαράχως
 ὁ Καραβάλος μὲ πάχος,
 δυνατός, καλοθρεμμένος,
 καὶ πολὺ καρδαρωμένος.

Πιερῶτοι καὶ Παληῶτοι
 τριγυρίζουν τὸν δεσπότη,
 καὶ ζητεῖ παντοῦ χαράτοι
 γιὰ χορὰ καὶ φαγοπότι.